

KOMUNIKAT KOMISJI**Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r.**

(2020/C 317/04)

Spis treści

	<i>Strona</i>
Wprowadzenie	6
1. Zakres i definicje	7
1.1. Zakres stosowania	7
1.2. Środki pomocy objęte niniejszymi wytycznymi	7
1.2.1. Pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z włączenia kosztów emisji gazów cieplarnianych wynikających z EU ETS (powszechnie zwanych „kosztami emisji pośrednich”)	7
1.2.2. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego	7
1.3. Definicje	8
2. Wspólne zasady oceny	9
3. Ocena zgodności na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu	10
3.1. Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)	10
3.2. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej	12
4. Ocena	14
5. Audyty energetyczne i systemy zarządzania	14
6. Przejrzystość	14
7. Sprawozdawczość i monitorowanie	15
8. Okres stosowania i rewizja	16
Załącznik I	17
Załącznik II	18
Załącznik III	19

WPROWADZENIE

1. W celu zapobiegania sytuacjom, w których pomoc państwa zakłóca konkurencję na rynku wewnętrznym i wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi w sposób sprzeczny ze wspólnym interesem, w art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat”) ustanowiono zasadę, zgodnie z którą pomoc państwa jest zakazana, chyba że wchodzi w zakres kategorii wyjątków określonych w art. 107 ust. 2 Traktatu lub została uznana przez Komisję za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 Traktatu. W art. 42 i 93, art. 106 ust. 2 oraz art. 108 ust. 2 i 4 Traktatu ustanowiono także warunki, na jakich pomoc państwa uznaje się lub można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym.
2. Na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu Komisja może uznać pomoc państwa przeznaczoną na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych za zgodną z rynkiem wewnętrznym, o ile taka pomoc nie wpływa niekorzystnie na warunki wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
3. W dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ ustanowiono system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii (zwany dalej „EU ETS”) w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób efektywny pod względem kosztów oraz skuteczny gospodarczo. Dyrektywa 2003/87/WE została zmieniona w 2018 r. ⁽²⁾ w celu poprawy i rozszerzenia EU ETS na lata 2021–2030.
4. W dniu 11 grudnia 2019 r. Komisja opublikowała komunikat w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu ⁽³⁾, w którym przedstawiła strategię polityczną mającą na celu osiągnięcie neutralności klimatycznej w Europie do 2050 r. i rozwiązanie innych problemów związanych ze środowiskiem. Wdrożenie Europejskiego Zielonego Ładu wymaga przemyslenia od nowa strategii politycznych w zakresie dostaw czystej energii w całej gospodarce, w tym w sektorze przemysłu, produkcji i konsumpcji, infrastruktury na dużą skalę, transportu, żywności i rolnictwa, budownictwa, a także opodatkowania i świadczeń socjalnych.
5. Tak długo, jak wielu partnerów międzynarodowych nie podziela ambicji Unii, będzie istnieć groźba ucieczki emisji, albo w drodze przeniesienia produkcji z UE do innych państw, które mają niższe ambicje w zakresie redukcji emisji, albo poprzez zastępowanie wyrobów unijnych wyrobami z importu, których produkcja wiązała się z wyższymi emisjami. W razie urzeczywistnienia się tego zagrożenia nie uda się zmniejszyć emisji w skali ogólnoświatowej, co zniweczy wysiłki Unii i jej branży przemysłowej na rzecz osiągnięcia globalnych celów klimatycznych określonych w porozumieniu paryskim ⁽⁴⁾, przyjętym w dniu 12 grudnia 2015 r. na 21. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu („porozumienie paryskie”).
6. Zasadniczym celem kontroli pomocy państwa w kontekście wdrażania EU ETS jest zadbanie o to, by pozytywne skutki pomocy przeważały nad jej skutkami negatywnymi pod względem zakłócania konkurencji na rynku wewnętrznym. Pomoc państwa musi być konieczna do osiągnięcia celu środowiskowego EU ETS (konieczność pomocy) i należy ją ograniczyć do minimum niezbędnego do osiągnięcia pożądanego poziomu ochrony środowiska (proporcjonalność pomocy), nie powodując nadmiernych zakłóceń konkurencji i handlu na rynku wewnętrznym.
7. W niniejszych wytycznych Komisja określa warunki, na jakich można uznać środki pomocy w kontekście EU ETS za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu. W następstwie przeglądu i ewentualnej rewizji wszystkich instrumentów polityki w dziedzinie klimatu (przede wszystkim dyrektywy 2003/87/WE) w celu zapewnienia dodatkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz zgodnie z Planem w zakresie celów klimatycznych i inicjatywą na rzecz utworzenia mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ Komisja oceni, czy konieczna jest rewizja lub dostosowanie niniejszych wytycznych dla zapewnienia spójności z realizacją celu zakładającego neutralność klimatyczną i przyczynienia się do realizacji tego celu, przy jednoczesnym poszanowaniu równych warunków działania ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. L 76 z 19.3.2018, s. 3).

⁽³⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Europejski Zielony Ład, COM(2019) 640 final.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

⁽⁵⁾ Zob. konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r.

8. Niniejsze wytyczne uwzględniają również specyfikę europejskich małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), zgodnie ze strategią MŚP na rzecz zrównoważonej i cyfrowej Europy ⁽⁶⁾.

1. ZAKRES I DEFINICJE

1.1. Zakres stosowania

9. Zasady określone w niniejszych wytycznych mają zastosowanie jedynie do szczególnych środków pomocy przewidzianych w art. 10a ust. 6 i art. 10b dyrektywy 2003/87/WE.
10. Pomoc nie może być przyznawana przedsiębiorstwom znajdującym się w trudnej sytuacji w rozumieniu wytycznych dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji ⁽⁷⁾.
11. Przy ocenie pomocy na rzecz przedsiębiorstwa, na którym ciąży obowiązek zwrotu pomocy wynikający z wcześniejszej decyzji Komisji uznającej pomoc za niezgodną z prawem i z rynkiem wewnętrznym, Komisja uwzględni kwotę pomocy nadal pozostającą do zwrotu ⁽⁸⁾. W praktyce Komisja oceni efekt kumulacji obu środków pomocy i może zawiesić wypłatę nowej pomocy do czasu, gdy nie zostanie dopełniony zaległy obowiązek zwrotu pomocy.

1.2. Środki pomocy objęte niniejszymi wytycznymi

1.2.1. Pomoc mająca na celu rekompensatę wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z włączenia kosztów emisji gazów cieplarnianych wynikających z EU ETS (powszechnie zwanych „kosztami emisji pośrednich”)

12. Zgodnie z art. 10a ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie powinny przyjąć środki finansowe na rzecz sektorów lub podsektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej, pod warunkiem że takie środki finansowe są zgodne z zasadami pomocy państwa, a zwłaszcza nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.

1.2.2. Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego

13. Zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie spełniające niektóre warunki dotyczące poziomu PKB na mieszkańca w porównaniu z unijną średnią mogą odstąpić od zasady określonej w art. 10a ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie z którą nie dokonuje się żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiegokolwiek formy wytwarzania energii elektrycznej. Takie państwa członkowskie mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną w celu modernizacji, dywersyfikacji i zrównoważonej transformacji sektora energetycznego.
14. Jak przyjęto już w wielu decyzjach Komisji ⁽⁹⁾, przydzielenie przejściowych bezpłatnych uprawnień dla sektora energetycznego wiąże się z pomocą państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu, ponieważ państwa członkowskie, przyznając bezpłatne uprawnienia, rezygnują z dochodów i przyznają selektywną korzyść podmiotom z sektora energetycznego. Te podmioty mogą konkurować z podmiotami sektora energetycznego w innych państwach członkowskich, co może w rezultacie zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji i wpłynąć na handel na rynku wewnętrznym.

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Strategia MŚP na rzecz zrównoważonej i cyfrowej Europy, COM/2020/103 final.

⁽⁷⁾ Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. C 249 z 31.7.2014, s. 1).

⁽⁸⁾ W tym kontekście zob. sprawy połączone T-244/93 i T-486/93, TWD Textilwerke Deggendorf GmbH przeciwko Komisji, ECLI:EU:T:1995:160, oraz zawiadomienie Komisji — Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem, (Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 4).

⁽⁹⁾ Zob. na przykład decyzja Komisji SA.34385 – Bułgaria – Alokacja bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE w zamian za inwestycje w instalacje do produkcji energii elektrycznej i w infrastrukturę energetyczną (Dz.U. C 63 z 20.2.2015, s. 1); decyzja Komisji SA.34674 – Polska – Bezpłatne uprawnienia dla wytwórców energii elektrycznej na mocy art. 10c dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. C 24 z 23.1.2015, s. 1).

1.3. Definicje

15. Do celów niniejszych wytycznych zastosowanie mają następujące definicje:

- 1) „pomoc” oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria określone w art. 107 ust. 1 Traktatu;
- 2) „okres przyznawania pomocy” oznacza jeden rok lub kilka lat w okresie 2021–2030. Jeżeli państwo członkowskie pragnie przyznać pomoc odpowiadającą krótszemu okresowi, powinno przyjąć jako punkt odniesienia rok obrotowy beneficjentów i przyznawać pomoc w trybie rocznym;
- 3) „ucieczka emisji” oznacza możliwość wzrostu całkowitej emisji gazów cieplarnianych w przypadku, gdy przedsiębiorstwa przeniosą swoją produkcję poza Unię, ponieważ nie będą mogły przenieść wzrostu kosztów wynikającego z EU ETS na swoich klientów, nie tracąc przy tym znaczącego udziału w rynku;
- 4) „maksymalna intensywność pomocy” oznacza całkowitą kwotę pomocy wyrażoną jako odsetek kosztów kwalifikowalnych.
- 5) „samodzielne wytwarzanie” oznacza wytwarzanie energii elektrycznej przez instalację, która nie kwalifikuje się jako „wytwórca energii elektrycznej” w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE,
- 6) „beneficjent” oznacza przedsiębiorstwo otrzymujące pomoc,
- 7) „uprawnienie do emisji” oznacza zbywalne uprawnienia do emisji jednej tony ekwiwalentu CO₂ w określonym okresie;
- 8) „wartość dodana brutto (WDB)” oznacza wartość dodaną brutto w cenach czynników produkcji, która odpowiada WDB w cenach rynkowych pomniejszonej o wszelkie podatki pośrednie i powiększonej o wszelkie dotacje;
- 9) „terminowa cena uprawnień do emisji w UE”, w EUR, oznacza średnią arytmetyczną dziennych terminowych cen uprawnień do emisji w UE z jednego roku (ceny zamknięcia) dla dostawy w grudniu roku, na który przyznano pomoc, obserwowanych na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE w dniach od 1 stycznia do 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który przyznano pomoc ⁽¹⁰⁾;
- 10) „wskaźnik emisji CO₂”, w tCO₂/MWh, oznacza średnią ważoną intensywności emisji CO₂ z energii elektrycznej produkowanej z paliw kopalnych na różnych obszarach geograficznych. Wazenie odzwierciedla koszyk paliw kopalnych wykorzystywanych do produkcji energii na danym obszarze geograficznym. Wskaźnik emisji CO₂ to wynik podziału danych o emisji ekwiwalentu CO₂ sektora energetycznego przez produkcję energii elektrycznej brutto opartą na paliwach kopalnych w TWh. Do celów niniejszych wytycznych ⁽¹¹⁾ obszary określono jako strefy geograficzne, a) które składają się z podrynków połączonych za pośrednictwem giełd energii elektrycznej lub b) na których nie istnieje zgłoszone przeciążenie, a w obydwu przypadkach godzinowe ceny rynku dnia następnego na giełdzie energii elektrycznej wykazują w znacznej liczbie wszystkich godzin w roku rozbieżność cen w EUR (przy zastosowaniu dziennych kursów wymiany EBC) wynoszącą maksymalnie 1 %. Tego typu różnicowanie regionalne odzwierciedla znaczenie elektrowni opalanych paliwem kopalnym dla końcowej ceny ustalonej na rynku hurtowym i ich roli jako elektrowni krańcowej w rankingu bilansowym. Sam fakt, że energia elektryczna jest przedmiotem wymiany handlowej między dwoma państwami członkowskimi nie oznacza jeszcze, że stanowią one ponadnarodowy region. Z uwagi na brak odpowiednich danych na szczeblu niższym niż krajowy obszary geograficzne obejmują całe terytorium co najmniej jednego państwa członkowskiego. Na tej podstawie można wyróżnić następujące obszary geograficzne: adriatycki (Chorwacja i Słowenia), nordycki (Szwecja i Finlandia), bałtycki (Litwa, Łotwa i Estonia), Europa Środkowo-Zachodnia (Austria, Niemcy i Luksemburg), iberyjski (Portugalia i Hiszpania), czecho-słowacki (Czechy i Słowacja) oraz wszystkie pozostałe państwa członkowskie oddzielnie. Odnośne maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂, które mają zastosowanie jako wartości maksymalne, jeżeli zgłaszające państwo członkowskie nie ustaliło oceny wskaźnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych zgodnie z pkt (11) poniżej, ujęto w załączniku III. Aby zapewnić równe traktowanie źródeł energii elektrycznej i uniknąć ewentualnych nadużyć, ten sam wskaźnik emisji CO₂ stosuje się do wszystkich źródeł zaopatrzenia w energię elektryczną (samodzielne wytwarzanie, umowy na dostawy energii elektrycznej lub zasilanie sieciowe) i do wszystkich beneficjentów pomocy w zainteresowanym państwie członkowskim;

⁽¹⁰⁾ Na przykład w odniesieniu do pomocy przyznanej na rok 2023 jest to średnia arytmetyczna cen zamknięcia uprawnień do emisji w UE na grudzień 2023 r. obserwowanych w dniach od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. na danej giełdzie uprawnień do emisji dwutlenku węgla w UE.

⁽¹¹⁾ Niniejsze wytyczne nie stanowią instrumentów ustawodawczych i w związku z tym Wspólny Komitet EOG nie musi ich uwzględniać w Porozumieniu EOG. Urząd Nadzoru EFTA odpowiada za ustanawianie odpowiednich przepisów mających zastosowanie do państw EFTA, w tym metody ustalania współczynników emisji CO₂.

- 11) „wskaźnik emisji CO₂ oparty na zasadach rynkowych”, w tCO₂/MWh. Państwa członkowskie zamierzające przyznać rekompensatę kosztów pośrednich mogą, w ramach zgłoszenia danego programu, wnioskować o ustalenie obowiązującego współczynnika emisji CO₂ na podstawie badania poziomu CO₂ emitowanego przy zastosowaniu technologii będącej podstawą ustalenia ceny krańcowej na rynku energii elektrycznej. Takie zgłoszenie współczynnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych musi wykazywać stosowność zachowanego wskaźnika emisji CO₂ opartego na zasadach rynkowych w oparciu o model systemu energii elektrycznej symulującego kształtowanie się cen oraz o zaobserwowane dane dotyczące technologii będącej podstawą ustalenia ceny krańcowej w całym roku t-1 (wliczając godziny, w których podstawą ustalenia ceny krańcowej była energia pochodząca z importu). Sprawozdanie to należy przedłożyć krajowemu organowi regulacyjnemu do zatwierdzenia i przekazać Komisji w momencie zgłoszenia środka pomocy państwa Komisji zgodnie z art. 108 ust. 3 Traktatu. Komisja ocenia stosowność badania i wynikający z niego wskaźnik emisji CO₂ oparty na zasadach rynkowych w ramach swojej analizy zgodności na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu i niniejszych wytycznych;
- 12) „rzeczywista produkcja”, w tonach na rok, oznacza rzeczywistą produkcję danej instalacji w roku t, określoną *ex post* w roku t + 1;
- 13) „rzeczywiste zużycie energii elektrycznej”, w MWh, oznacza rzeczywiste zużycie energii elektrycznej mierzone w instalacji (w tym kwalifikujące się do objęcia pomocą zużycie energii elektrycznej na wytworzenie produktów zlecone innym podmiotom) w roku t, określone *ex post* w roku t+1;
- 14) „wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej”, w MWh/t produkcji określony na poziomie Prodcum 8⁽¹²⁾, oznacza zużycie energii elektrycznej dotyczące określonych produktów na tonę produkcji otrzymywanej przy zastosowaniu najbardziej efektywnych pod względem energii elektrycznej metod wytwarzania przedmiotowego produktu. Aktualizacja wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej musi być zgodna z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE. W przypadku produktów, które wchodzą w zakres kwalifikujących się sektorów, w odniesieniu do których w sekcji 2 załącznika I do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/331⁽¹³⁾ stwierdzono zamienność paliw i energii elektrycznej, wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej określa się w ramach tych samych granic systemowych, przy uwzględnieniu jedynie udziału energii elektrycznej do określania kwoty pomocy. Odnośne wskaźniki zużycia energii elektrycznej w przypadku produktów objętych kwalifikującymi się sektorami wymieniono w załączniku II do niniejszych wytycznych;
- 15) „wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej” oznacza [...] % rzeczywistego zużycia energii elektrycznej, określony na podstawie decyzji Komisji oraz wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej. Odpowiada on średniemu wysiłkowi redukcyjnemu narzuconemu przez zastosowanie wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej (referencyjne zużycie energii elektrycznej/zużycie energii elektrycznej *ex ante*). Ma on zastosowanie do wszystkich produktów, które wchodzą w skład kwalifikujących się sektorów, ale w odniesieniu do których nie zdefiniowano wskaźnika efektywności zużycia energii elektrycznej.

2. WSPÓLNE ZASADY OCENY

16. W celu oceny, czy zgłoszony środek pomocy można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym, Komisja zwykle bada, czy konstrukcja środka pomocy zapewnia, aby pozytywny wpływ pomocy na osiągnięcie celu leżącego we wspólnym interesie był większy niż jego potencjalny negatywny wpływ na handel i konkurencję.
17. W komunikacie w sprawie unowocześnienia polityki w dziedzinie pomocy państwa z dnia 8 maja 2012 r.⁽¹⁴⁾ wezwano do określenia i zdefiniowania wspólnych zasad dotyczących oceny zgodności wszystkich środków pomocy przeprowadzanej przez Komisję. Komisja uzna zatem środek pomocy państwa za zgodny z Traktatem tylko wówczas, gdy będzie on spełniał każde z poniższych kryteriów: musi wносить wkład w osiągnięcie celu leżącego we wspólnym interesie zgodnie z art. 107 ust. 3 Traktatu; musi być ukierunkowany na sytuację, w której pomoc może spowodować istotną poprawę, jaka nie może nastąpić w wyniku działania samego rynku, np. poprzez usunięcie niedoskonałości rynku lub rozwiązanie problemu związanego ze sprawiedliwością lub spójnością; musi być właściwym instrumentem polityki do osiągnięcia celu leżącego we wspólnym interesie; musi zmieniać zachowanie przedmiotowych przedsiębiorstw w taki sposób, aby zaangażowały się one w dodatkową działalność, której nie podjęłyby bez przyznanej pomocy lub którą podjęłyby w ograniczonym lub innym zakresie lub w innym miejscu; kwota i intensywność pomocy muszą być ograniczone do niezbędnego minimum; negatywne skutki pomocy muszą być wystarczająco ograniczone; państwom członkowskim, Komisji, podmiotom gospodarczym oraz opinii publicznej należy zapewnić łatwy dostęp do wszystkich stosownych aktów i istotnych informacji na temat pomocy przyznawanej na ich podstawie.

⁽¹²⁾ Wykaz Prodcum to europejski wykaz produktów pochodzących z przemysłu wydobywczego i wytwórczego: https://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nomenclatures/index.cfm?TargetUrl=LST_NOM&StrGroupCode=CLASSIFIC&StrLanguageCode=EN&IntFamilyCode=&TxtSearch=prodcum&IntCurrentPage=1

⁽¹³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/331 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 59 z 27.2.2019, s. 8).

⁽¹⁴⁾ COM(2012) 209 final.

18. W sekcjach 3.1 i 3.2 wyjaśniono, w jaki sposób te ogólne kryteria przekładają się na szczególne wymogi zgodności, które muszą zostać spełnione przez środki pomocy objęte niniejszymi wytycznymi.

3. OCENA ZGODNOŚCI NA PODSTAWIE ART. 107 UST. 3 LIT. C) TRAKTATU

- 3.1. **Pomoc dla przedsiębiorstw w sektorach, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej (pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich)**
19. Pomoc na pokrycie kosztów emisji pośrednich będzie uznawana za zgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu pod warunkiem, że spełnione zostaną określone poniżej warunki.
20. Celem tego typu pomocy jest zapobieganie znacznemu ryzyku ucieczki emisji, w szczególności z powodu przeniesienia kosztów uprawnień do emisji na ceny energii elektrycznej ponoszone przez beneficjenta, jeżeli jego konkurenci z państw trzecich nie ponoszą podobnych kosztów w swoich cenach energii elektrycznej, a beneficjent nie jest w stanie przenieść danych kosztów na ceny produktu, nie tracąc przy tym znacznej części rynku. Przeciwdziałanie ryzyku ucieczki emisji poprzez wspomaganie beneficjentów w zmniejszaniu ich narażenia na to ryzyko służy celowi środowiskowemu, ponieważ pomoc zmierza do zapobieżenia wzrostowi całkowitej emisji gazów cieplarnianych z powodu przeniesienia produkcji poza Unię wobec braku wiążącej międzynarodowej umowy w sprawie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych.
21. Aby ograniczyć ryzyko zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym, pomoc musi być ograniczona do sektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej. Dla celów niniejszych wytycznych uznaje się, że rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji istnieje tylko wtedy, jeżeli beneficjent prowadzi działalność w jednym z sektorów wymienionych w załączniku I.
22. Jeżeli państwa członkowskie podejmują decyzję o przyznaniu pomocy tylko niektórym z sektorów wymienionych w załączniku I, wybór sektorów musi być dokonywany na podstawie obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriów.
23. W ramach kwalifikującego się sektora państwa członkowskie muszą zagwarantować, aby beneficjenci byli wybierani w oparciu o obiektywne, niedyskryminacyjne i przejrzyste kryteria, a pomoc była przyznawana zasadniczo w ten sam sposób wszystkim konkurentom w tym samym sektorze, jeśli są w podobnej sytuacji faktycznej.
24. Do celów rekompensaty pośrednich kosztów systemu ETS pomoc państwa jest uznawana za odpowiedni instrument, niezależnie od formy, w jakiej jest ona przyznawana. W tym kontekście rekompensatę w formie dotacji bezpośredniej uznaje się za odpowiedni instrument.
25. Pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym tylko wtedy, gdy wywołuje efekt zachęty. Aby pomoc miała efekt zachęty i faktycznie zapobiegała ucieczce emisji, beneficjent powinien o nią wystąpić i powinna mu zostać ona wypłacona w roku, w którym poniesiono koszty lub w roku następnym.
26. Jeżeli pomoc wypłaca się w roku, w którym poniesiono koszty, należy wprowadzić mechanizm dostosowania płatności ex post w celu zapewnienia zwrotu każdej nadpłaty przed dniem 1 lipca następnego roku.

27. Pomoc jest proporcjonalna i ma wystarczająco ograniczony negatywny wpływ na konkurencję i wymianę handlową, jeżeli nie przekracza 75 % poniesionych kosztów emisji pośrednich. Wskaźnik efektywności zużycia energii elektrycznej gwarantuje, że wsparcie dla nieefektywnych procesów produkcji pozostaje ograniczone i utrzymuje zachętę do rozpowszechniania technologii najbardziej efektywnych energetycznie.
28. Maksymalną pomoc wypłacaną na jedną instalację z tytułu wytwarzania produktów w sektorach wymienionych w załączniku I należy obliczać według następującego wzoru:
- a) w przypadku gdy do produktów wytwarzanych przez beneficjenta mają zastosowanie wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w załączniku II, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:
- $$A_{max,t} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times E \times AO_t$$
- gdzie A_i odpowiada intensywności pomocy, wyrażonej jako ułamek (np. 0,75); C_t oznacza mający zastosowanie wskaźnik emisji CO₂ lub wskaźnik emisji CO₂ oparty na zasadach rynkowych (tCO₂/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/tCO₂); E jest mającym zastosowanie wskaźnikiem efektywności zużycia energii elektrycznej odnoszącym się do poszczególnych produktów określonym w załączniku II; AO_t oznacza produkcję rzeczywistą w roku t . Pojęcia te zdefiniowano w sekcji 1.3.
- b) W przypadku gdy wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej wymienione w załączniku II nie mają zastosowania do produktów wytwarzanych przez beneficjenta, maksymalna pomoc wypłacana każdej instalacji z tytułu kosztów poniesionych w roku t obliczana jest w następujący sposób:
- $$A_{max,t} = A_i \times C_t \times P_{t-1} \times EF \times AEC_t$$
- gdzie A_i odpowiada intensywności pomocy, wyrażonej jako ułamek (np. 0,75); C_t oznacza mający zastosowanie wskaźnik emisji CO₂ (tCO₂/MWh) (w roku t); P_{t-1} oznacza terminową cenę uprawnień do emisji w roku $t-1$ (EUR/tCO₂); EF oznacza wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej określony w załączniku II; AEC odpowiada rzeczywistemu zużyciu energii elektrycznej (MWh) w roku t . Pojęcia te zdefiniowano w sekcji 1.3.
29. Jeżeli instalacja wytwarza produkty, do których ma zastosowanie jeden ze wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej wymienionych w załączniku II, oraz produkty, do których ma zastosowanie wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej, zużycie energii na każdy produkt musi być przeliczone proporcjonalnie do odpowiedniego tonażu produkcji każdego produktu.
30. Jeśli instalacja wytwarza produkty, które kwalifikują się do objęcia pomocą (czyli wchodzą w zakres kwalifikujących się sektorów wymienionych w załączniku I), oraz produkty, które nie kwalifikują się do objęcia pomocą, maksymalną wypłacaną kwotę pomocy należy obliczać jedynie dla produktów, które kwalifikują się do objęcia pomocą.
31. Zważywszy, że w przypadku niektórych sektorów intensywność pomocy w wysokości 75 % może nie być wystarczająca do zapewnienia odpowiedniej ochrony przed ryzykiem ucieczki emisji, państwa członkowskie mogą w razie potrzeby ograniczyć kwotę kosztów pośrednich pokrywanych na poziomie przedsiębiorstwa do 1,5 % wartości dodanej brutto danego przedsiębiorstwa w roku t . Wartość dodaną brutto przedsiębiorstwa należy obliczyć na podstawie obrotu powiększonego o produkcję skapitalizowaną, powiększonego o pozostałe dochody z działalności operacyjnej, powiększonego lub pomniejszonego o zmiany stanu zapasów, pomniejszonego o zakupy towarów i usług (które nie obejmują kosztów personelu), pomniejszonego o inne podatki od produktów, które są związane z obrotem, ale nie podlegają odliczeniu, pomniejszonego o cła i podatki związane z produkcją. Alternatywną metodą obliczania jest obliczanie z nadwyżki operacyjnej brutto przez dodanie kosztów personelu. Dochody i wydatki zaklasyfikowane jako finansowe lub nadzwyczajne w księgach rachunkowych przedsiębiorstwa nie są ujmowane w wartości dodanej. Wartość dodaną w cenach czynników produkcji oblicza się jako wartość „brutto”, gdyż nie odejmuje się korekt wartości (takich jak amortyzacja) ⁽¹⁵⁾.
32. W przypadku gdy państwa członkowskie podejmują decyzję o ograniczeniu kwoty kosztów pośrednich pokrywanych na poziomie przedsiębiorstwa do 1,5 % wartości dodanej brutto, ograniczenie to musi mieć zastosowanie do wszystkich kwalifikujących się przedsiębiorstw w danym sektorze. Jeżeli państwa członkowskie podejmują decyzję o zastosowaniu ograniczenia w wysokości 1,5 % wartości dodanej brutto tylko do niektórych z sektorów wymienionych w załączniku I, wybór sektorów musi być dokonywany na podstawie obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriów.
33. Pomoc można kumulować z:
- a) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do różnych możliwych do wyodrębnienia kosztów kwalifikowalnych,

⁽¹⁵⁾ Kod 12 15 0 w ramach prawnych ustanowionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 295/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie statystyk strukturalnych dotyczących przedsiębiorstw (Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 13).

b) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do tych samych – pokrywających się częściowo lub w całości – kosztów kwalifikowalnych, oraz wszelką inną pomocą państwa, w przypadku której nie można wyodrębnić kosztów kwalifikowalnych, tylko wówczas, gdy taka kumulacja nie powoduje przekroczenia maksymalnej intensywności pomocy lub kwoty pomocy mających zastosowanie do tej pomocy na mocy niniejszej sekcji.

34. Finansowanie unijne centralnie zarządzane przez Komisję, które nie znajduje się pod bezpośrednią ani pośrednią kontrolą państwa członkowskiego, nie stanowi pomocy państwa. Jeśli takie finansowanie unijne łączy się z pomocą państwa, wówczas przy ustalaniu, czy przestrzegane są progi powodujące obowiązek zgłoszenia oraz maksymalna intensywność pomocy, uwzględnia się tylko pomoc państwa, pod warunkiem że całkowita wysokość finansowania publicznego przyznanego w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych nie przekracza maksymalnych stawek finansowania określonych we właściwych przepisach unijnych.
35. Pomocy nie można łączyć z pomocą *de minimis* w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, jeśli wskutek takiego połączenia intensywność pomocy przekroczyłaby pułap określony w niniejszej sekcji.
36. Programy pomocy, na podstawie których pomoc jest przyznawana, nie mogą obowiązywać dłużej niż niniejsze wytyczne (2021–2030).

3.2. **Pomoc związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej**

37. Pomoc państwa związana z fakultatywnym przejściowym przydziałem bezpłatnych uprawnień do emisji na potrzeby modernizacji produkcji energii elektrycznej, zgodnie z art. 10c dyrektywy 2003/87/WE, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu, o ile spełnione zostaną określone poniżej warunki.
38. Celem pomocy musi być modernizacja, dywersyfikacja i zrównoważona transformacja sektora energetycznego. Wspierane inwestycje muszą być spójne z przejściem na bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną, celami unijnych ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, Europejskim Zielonym Ładem oraz długoterminowymi celami określonymi w porozumieniu paryskim.
39. W przypadku gdy inwestycja skutkuje dodatkową mocą wytwarzania energii elektrycznej, dany operator musi wykazać także, że przed uruchomieniem tej dodatkowej mocy on sam lub inny powiązany z nim operator zlikwidował odpowiadającą liczbę bardziej wysokoemisyjnych mocy wytwarzania energii elektrycznej.
40. Pomoc jest zgodna z rynkiem wewnętrznym tylko wtedy, gdy wywołuje efekt zachęty. Efekt zachęty występuje, kiedy pomoc skłania beneficjenta do zmiany zachowania, która nie nastąpiłaby w przypadku braku pomocy. Pomoc nie może subsydiować kosztów działalności, które przedsiębiorstwo i tak by poniosło, i nie może rekompensować zwykłego ryzyka związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej.
41. Po otrzymaniu wniosku o przyznanie pomocy organ przyznający pomoc musi sprawdzić, czy pomoc wywołuje wymagany efekt zachęty.
42. Pomoc może być udzielana w formie przydziałów dla operatorów dopiero po wykazaniu, że zrealizowano inwestycję wybraną zgodnie z zasadami procedury przetargu konkurencyjnego.
43. W przypadku projektów opiewających na kwotę inwestycji powyżej 12,5 mln EUR pomoc może być przyznawana jedynie w drodze procedury przetargu konkurencyjnego, który odbędzie się w latach 2021–2030 i składać się będzie z co najmniej jednej rundy. Ta procedura przetargu konkurencyjnego musi:
 - a) być zgodna z zasadami przejrzystości, niedyskryminacji, równego traktowania i należytego zarządzania finansami;
 - b) zapewniać, że do złożenia w ramach oferty kwalifikują się tylko projekty, które przyczyniają się do dywersyfikacji koszyka energetycznego i źródeł dostaw, koniecznej restrukturyzacji, aktualizacji i modernizacji infrastruktury pod kątem ochrony środowiska, stosowania czystych technologii (takich jak technologie energii odnawialnej) lub modernizacji sektora wytwarzania energii, (takich jak efektywne i zrównoważone systemy ciepłownicze), i sektorów przesyłu i dystrybucji;

- c) określać jasne, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminujące kryteria wyboru w odniesieniu do rankingu projektów, aby zapewnić wybór tylko takich projektów, które:
- (i) na podstawie analizy kosztów i korzyści zapewniają korzyści netto w zakresie redukcji emisji i osiągają wcześniej ustalony znaczący poziom redukcji emisji CO₂, z uwzględnieniem wielkości projektu;
 - (ii) mają charakter uzupełniający, stanowią wyraźną odpowiedź na potrzeby w zakresie wymiany i modernizacji i nie powodują rynkowego wzrostu zapotrzebowania na energię;
 - (iii) oferują najlepszy stosunek wartości do ceny;
 - (iv) nie przyczyniają się do opłacalności finansowej bardzo wysokoemisyjnego wytwarzania energii elektrycznej ani nie podnoszą tej opłacalności, ani nie zwiększają zależności od wysokoemisyjnych paliw kopalnych.
44. W przypadku projektów obejmujących inwestycje o wartości poniżej 12,5 mln EUR pomoc można przyznać z pominięciem procedury przetargu konkurencyjnego. Projekty muszą być wtedy wybierane na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów. Wyniki procedury wyboru muszą zostać opublikowane, by umożliwić obywatelom przedstawienie uwag. W przypadku gdy w ramach tej samej instalacji dokonuje się więcej niż jednej inwestycji, inwestycje te należy oceniać jako całość w celu ustalenia, czy przekroczono próg 12,5 mln EUR, chyba że każda z tych inwestycji jest niezależnie opłacalna pod względem technicznym lub finansowym.
45. Komisja uzna pomoc za proporcjonalną, jeśli intensywność pomocy nie przekracza 70 % odnośnych kosztów inwestycji. Do obliczania intensywności pomocy należy stosować kwoty przed potrąceniem podatku lub innych opłat. W przypadku gdy pomoc udzielana jest w innej formie niż dotacja, kwotę pomocy należy wyrazić jako ekwiwalent wartości dotacji. Wysokość pomocy wypłacanej w kilku ratach należy obliczać jako całkowitą wartość bieżącą netto na dzień płatności pierwszej raty, wykorzystując odpowiednią stopę referencyjną stosowaną przez Komisję do dyskontowania wartości w czasie. Intensywność pomocy należy obliczać dla każdego beneficjenta.
46. Pomoc nie może naruszać warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem, szczególnie w przypadkach, gdy pomoc koncentruje się na pewnej ograniczonej liczbie beneficjentów lub gdy pomoc może wzmocnić pozycję beneficjentów na rynku (na poziomie grupy).
47. Pomoc można kumulować z:
- a) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do różnych możliwych do wyodrębnienia kosztów kwalifikowalnych,
 - b) wszelką inną pomocą państwa w odniesieniu do tych samych — pokrywających się częściowo lub w całości — kosztów kwalifikowalnych, oraz wszelką inną pomocą państwa, w przypadku której nie można wyodrębnić kosztów kwalifikowalnych, tylko wówczas, gdy taka kumulacja nie powoduje przekroczenia maksymalnej intensywności pomocy lub kwoty pomocy mających zastosowanie do tej pomocy na mocy niniejszej sekcji.
48. Pomoc może być przyznana równolegle w ramach szeregu programów pomocy lub łączona z pomocą *ad hoc*, pod warunkiem że całkowita kwota pomocy państwa na działalność lub projekt nie przekracza pułapów pomocy określonych w niniejszej sekcji. Finansowanie unijne centralnie zarządzane przez Komisję, które nie znajduje się pod bezpośrednią ani pośrednią kontrolą państwa członkowskiego, nie stanowi pomocy państwa. Jeśli takie finansowanie unijne łączy się z pomocą państwa, wówczas przy ustalaniu, czy przestrzegane są progi powodujące obowiązek zgłoszenia oraz maksymalna intensywność pomocy, uwzględnia się tylko pomoc państwa, pod warunkiem że całkowita wysokość finansowania publicznego przyznanego w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych nie przekracza maksymalnych stawek finansowania określonych we właściwych przepisach unijnych.
49. Pomocy nie należy łączyć z pomocą *de minimis* w odniesieniu do tych samych kosztów kwalifikowalnych, jeśli wskutek takiego połączenia intensywność pomocy przekroczyłaby pułap określony w niniejszej sekcji.
50. Programy pomocy, na podstawie których pomoc jest przyznawana, nie mogą obowiązywać dłużej niż niniejsze wytyczne (2021–2030).

4. OCENA

51. W celu dodatkowego zagwarantowania, że zakłócenia konkurencji będą ograniczone, Komisja może wymagać podania niektórych programów pomocy ocenie *ex post*. Oceny będą musiały być przeprowadzane w odniesieniu do programów, w przypadku których potencjalne zakłócenie konkurencji jest szczególnie silne, tj. może wystąpić ryzyko poważnego ograniczenia lub zakłócenia konkurencji, jeśli ich wdrożenie nie zostanie w odpowiednim czasie poddane przeglądowi.
52. Zważywszy na cele oceny oraz aby nie nakładać nieproporcjonalnego obciążenia na państwa członkowskie i mniejsze projekty związane z przyznaniem pomocy, ocena jest konieczna wyłącznie w przypadku programów pomocy o dużym budżecie, zawierających nowatorskie elementy lub w przypadkach, gdy przewiduje się znaczne zmiany rynkowe, technologiczne lub regulacyjne. Ocena musi zostać przeprowadzona przez eksperta, który jest niezależny od organu przyznającego pomoc, na podstawie wspólnej metodyki dostarczonej przez Komisję. Wyniki oceny muszą być podane do wiadomości publicznej. Wraz z programem pomocy państwo członkowskie musi przedstawić projekt planu oceny, który będzie stanowił integralną część oceny programu przez Komisję.
53. Ocenę należy przedłożyć Komisji w odpowiednim terminie, aby można było rozważyć ewentualne przedłużenie okresu obowiązywania programu pomocy, a w każdym razie po wygaśnięciu okresu obowiązywania programu. Dokładny zakres i zasady/wymogi dotyczące każdej oceny określa się w decyzji o zatwierdzeniu programu pomocy. Wyniki tej oceny należy uwzględnić we wszelkich późniejszych środkach pomocy o podobnym celu.

5. AUDYTY ENERGETYCZNE I SYSTEMY ZARZĄDZANIA

54. W odniesieniu do pomocy objętej sekcją 3.1 państwa członkowskie zobowiązują się sprawdzić, czy beneficjent wywiązuje się z obowiązku przeprowadzenia audytu energetycznego w rozumieniu art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE ⁽¹⁶⁾ jako samodzielnego audytu energetycznego lub w ramach certyfikowanego systemu zarządzania energią lub systemu zarządzania środowiskowego, np. unijnego systemu ekzarządzania i audytu (EMAS) ⁽¹⁷⁾.
55. Państwa członkowskie zobowiązują się również monitorować, czy beneficjenci objęci obowiązkiem przeprowadzenia audytu energetycznego na podstawie art. 8 ust. 4 dyrektywy 2012/27/UE:
 - a) wdrażają zalecenia zawarte w sprawozdaniu z audytu tak, aby okres zwrotu z odnośnych inwestycji nie przekraczał 3 lat, a koszty ich inwestycji były proporcjonalne; lub, alternatywnie
 - b) ograniczają ślad węglowy swojego zużycia energii elektrycznej, aby pokryć co najmniej 30 % swojego zużycia energii elektrycznej ze źródeł bezemisyjnych; lub, alternatywnie
 - c) inwestują znaczną, wynoszącą co najmniej 50 %, kwotę pomocy w projekty, które prowadzą do znacznego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych z instalacji i znacznie poniżej mającego zastosowanie wskaźnika wykorzystywanego do przydziału bezpłatnych uprawnień w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

6. PRZEJRZYSTOŚĆ

56. Państwa członkowskie muszą zapewnić opublikowanie w module przejrzystości przyznawania pomocy państwa w portalu Komisji ⁽¹⁸⁾ lub na kompleksowej stronie internetowej poświęconej pomocy państwa, na poziomie krajowym lub regionalnym, następujących informacji:
 - a) pełnego tekstu zatwierdzonego programu pomocy lub decyzji o przyznaniu pomocy indywidualnej oraz odnośnych przepisów wykonawczych, lub odpowiedniego linku do tych informacji;
 - b) nazwy organu przyznającego pomoc lub organów przyznających pomoc;

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 w sprawie dobrowolnego udziału organizacji w systemie ekzarządzania i audytu we Wspólnocie (EMAS) (Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 1).

⁽¹⁸⁾ <https://webgate.ec.europa.eu/competition/transparency/public?lang=pl>

- c) nazwy i identyfikatora każdego z beneficjentów, z wyjątkiem tajemnic handlowych i innych informacji poufnych w należycie uzasadnionych przypadkach oraz pod warunkiem uzyskania zgody Komisji zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie tajemnicy służbowej w decyzjach dotyczących pomocy państwa ⁽¹⁹⁾;
 - d) instrumentu pomocy ⁽²⁰⁾, elementu pomocy oraz, jeżeli jest inna, kwoty nominalnej pomocy, wyrażonej jako pełna kwota w walucie krajowej ⁽²¹⁾, przyznanej każdemu beneficjentowi;
 - e) daty przyznania pomocy ⁽²²⁾ i daty publikacji;
 - f) rodzaju przedsiębiorstwa (małe lub średnie przedsiębiorstwo/duże przedsiębiorstwo);
 - g) regionu, w którym beneficjent ma swoją siedzibę (na poziomie NUTS II lub niższym);
 - h) głównego sektora gospodarki, w którym beneficjent prowadzi działalność (na poziomie grupy NACE);
 - i) celu pomocy.
57. Powyższy wymóg obowiązuje w przypadku przyznania pomocy indywidualnej w kwocie przekraczającej 500 000 EUR.
58. Takie informacje należy opublikować po podjęciu decyzji o przyznaniu pomocy i przechowywać przez co najmniej 10 lat, zapewniając do nich powszechny i nieograniczony dostęp ⁽²³⁾.

7. SPRAWOZDAWCZOŚĆ I MONITOROWANIE

59. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁴⁾ i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽²⁵⁾ państwa członkowskie mają obowiązek przedkładania Komisji sprawozdań rocznych.
60. Oprócz wymogów określonych w tych rozporządzeniach państwa członkowskie muszą umieścić w swoich sprawozdaniach rocznych, za pomocą formularza zapewnionego przez Komisję, następujące informacje:
- a) nazwę każdego z beneficjentów oraz wspierane instalacje będące jego własnością;
 - b) sektor(y), w którym(-ych) każdy z beneficjentów prowadzi działalność (określone za pomocą kodu NACE-4);
 - c) rok, dla którego przyznana jest pomoc i rok, w którym jest ona wypłacana;
 - d) rzeczywistą produkcję dla każdej wspieranej instalacji w odnośnym sektorze;
 - e) rzeczywiste zużycie energii elektrycznej dla każdej wspieranej instalacji (jeżeli przyznano jakąkolwiek pomoc, wykorzystując wskaźnik efektywności zużycia rezerwowej energii elektrycznej);
 - f) terminową cenę uprawnień do emisji w UE wykorzystaną do obliczenia kwoty pomocy przypadającej na beneficjenta;
 - g) intensywność pomocy;
 - h) krajowy wskaźnik emisji CO₂.
61. Państwa członkowskie muszą zagwarantować, aby prowadzone były szczegółowe rejestry obejmujące wszystkie środki związane z przyznaniem pomocy. Takie rejestry muszą zawierać wszelkie informacje niezbędne do ustalenia, że przestrzegano warunków, odpowiednio do sytuacji, dotyczących kosztów kwalifikowalnych i maksymalnej intensywności pomocy. Takie rejestry należy przechowywać przez okres 10 lat od daty przyznania pomocy i na żądanie udostępniać Komisji.

⁽¹⁹⁾ C(2003) 4582 (Dz.U. C 297 z 9.12.2003, s. 6).

⁽²⁰⁾ Dotacja/dotacja na spłatę odsetek; pożyczka/zaliczki zwrotne/dotacja podlegająca zwrotowi; gwarancja; korzyść podatkowa lub zwolnienie podatkowe; finansowanie ryzyka; inny (proszę określić). Jeżeli pomoc przyznaje się za pomocą wielu instrumentów, kwotę pomocy należy podać w rozbięciu na poszczególne instrumenty.

⁽²¹⁾ Ekwiwalent dotacji brutto. W przypadku pomocy operacyjnej można podać roczną kwotę pomocy na beneficjenta.

⁽²²⁾ Dzień, w którym beneficjent nabył prawo otrzymania pomocy zgodnie z obowiązującym krajowym systemem.

⁽²³⁾ Informacje te muszą zostać opublikowane w ciągu 6 miesięcy od daty przyznania pomocy. W przypadku pomocy niezgodnej z prawem państwa członkowskie będą zobowiązane zapewnić publikację tych informacji ex post, w terminie 6 miesięcy od dnia przyjęcia decyzji przez Komisję. Informacje muszą być dostępne w formacie umożliwiającym wyszukiwanie i pozyskiwanie danych oraz łatwą publikację w internecie, na przykład w formacie CSV lub XML.

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 248 z 24.9.2015, s. 9.

⁽²⁵⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

62. W każdym roku, w którym budżet programów pomocy, o których mowa w sekcji 3.1, przekracza 25 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, dane państwo członkowskie publikuje sprawozdanie określające powody przekroczenia tej kwoty, zgodnie z art. 10 ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE. Sprawozdanie to musi zawierać istotne informacje na temat cen energii elektrycznej dla dużych odbiorców przemysłowych korzystających z programu, bez uszczerbku dla wymogów związanych z ochroną informacji poufnych. Sprawozdanie musi zawierać również informacje na temat tego, czy należy uwzględnić inne środki umożliwiające zrównoważone obniżenie pośrednich kosztów emisji dwutlenku węgla w perspektywie średnio- i długoterminowej.
63. Wytwórcy energii elektrycznej i operatorzy sieci będący beneficjentami pomocy objętej sekcją 3.2 muszą do 28 lutego każdego roku złożyć sprawozdania z realizacji ich inwestycji, w tym na temat bilansu przydziału bezpłatnych uprawnień oraz poniesionych wydatków inwestycyjnych, a także rodzajów wspieranych inwestycji.

8. OKRES STOSOWANIA I REWIZJA

64. Niniejsze wytyczne zastępują z dniem 1 stycznia 2021 r. wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r. opublikowane dnia 5 czerwca 2012 r. ⁽²⁶⁾.
65. Komisja będzie stosować zasady określone w niniejszych wytycznych od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.
66. Komisja będzie stosować zasady określone w niniejszych wytycznych w odniesieniu do wszystkich zgłaszanych środków pomocy, względem których musi podjąć decyzję, od dnia 1 stycznia 2021 r., także w przypadku projektów zgłoszonych przed publikacją. Pomoc niezgodna z prawem będzie oceniana zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu przyznania pomocy, zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie ustalania zasad stosowanych do oceny pomocy państwa niezgodnej z prawem ⁽²⁷⁾.
67. Komisja dostosuje niniejsze wytyczne w 2025 r. w celu aktualizacji wskaźników efektywności zużycia energii elektrycznej, obszarów geograficznych oraz wskaźników emisji CO₂. W 2025 r. Komisja oceni także, czy dostępne są dodatkowe dane umożliwiające ulepszenie metodyki stosowanej do obliczania współczynników emisji CO₂, jak opisano w załączniku III, po to aby uwzględnić coraz ważniejszą rolę technologii neutralnych dla klimatu w zakresie ustalania cen na unijnych rynkach energii elektrycznej oraz wnioski płynące z ocen zgłoszonych Komisji zgodnie z pkt 15(11) powyżej. W związku z tym państwa członkowskie mogą być zmuszone do dostosowania swoich programów w celu zsynchronizowania ich ze zmienionymi wytycznymi.
68. Komisja może w dowolnym terminie zdecydować się na poddanie niniejszych wytycznych przeglądowi lub na ich dostosowanie, o ile okaże się to konieczne ze względów związanych z polityką konkurencji lub w celu uwzględnienia polityki Unii w innych dziedzinach, zobowiązań międzynarodowych lub istotnych zmian w sytuacji rynkowej. Państwa członkowskie mogą być zmuszone do dostosowania swoich programów w celu zsynchronizowania ich ze zmienionymi wytycznymi.

⁽²⁶⁾ Dz.U. C 158 z 5.6.2012, s. 4.

⁽²⁷⁾ Dz.U. C 119 z 22.5.2002, s. 22.

ZAŁĄCZNIK I

Sektory, które uznaje się za narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich

	Kod NACE	Opis
1.	14.11	Produkcja odzieży skórzanej
2.	24.42	Produkcja aluminium
3.	20.13	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów nieorganicznych
4.	24.43	Produkcja ołowiu, cynku i cyny
5.	17.11	Produkcja masy włóknistej
6.	17.12	Produkcja papieru i tektury
7.	24.10	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych
8.	19.20	Wytwarzanie i przetwarzanie produktów rafinacji ropy naftowej
9.	24.44	Produkcja miedzi
10.	24.45	Produkcja pozostałych metali nieżelaznych
11.		Następujące podsektory w ramach sektora tworzyw sztucznych (20.16):
	20.16.40.15	Polietylen, w formach podstawowych
12.		Wszystkie kategorie produktu w sektorze odlewnictwa żelaza (24.51)
13.		Następujące podsektory w ramach sektora włókna szklanego (23.14):
	23.14.12.10 23.14.12.30	Maty z włókna szklanego Woale z włókna szklanego
14.		Następujące podsektory w ramach sektora gazów przemysłowych (20.11):
	20.11.11.50 20.11.12.90	Wodór Nieorganiczne związki tlenowe niemetali

*ZAŁĄCZNIK II***Wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej w odniesieniu do produktów objętych kodami NACE w załączniku I**

ZAŁĄCZNIK III

Maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ na różnych obszarach geograficznych (tCO₂/MWh)

Obszary		Obowiązujący wskaźnik emisji CO ₂ .
Adriatycki	Chorwacja, Słowenia	[...]
Iberyjski	Hiszpania, Portugalia	[...]
Bałtycki	Litwa, Łotwa, Estonia	[...]
Europa Środkowo-Zachodnia	Austria, Niemcy, Luksemburg	[...]
Nordycki	Szwecja, Finlandia	[...]
Czesko-Słowacki	Czechy, Słowacja	[...]
Belgia		[...]
Bułgaria		[...]
Dania		[...]
Irlandia		[...]
Grecja		[...]
Francja		[...]
Włochy		[...]
Cypr		[...]
Węgry		[...]
Malta		[...]
Niderlandy		[...]
Polska		[...]
Rumunia		[...]